

Jiná fantasy

DVA POHLEDY NA VĚC

Štěpán Burda

ilustrace: Tadeáš Kříbek

jazykové korektury: Andrea Jarošová

Dva pohledy na věc

Věnováno pro mého kamaráda Zdeňka Salveta

Brzy si všimla, že ji sledují dva chlapi. Nedbali mnoho na svou nenápadnost, přesto si drželi odstup. Nikdo plavovlasé ženě nemusel říkat, že jsou ozbrojeni. Plešounovi se pod kabátcem rýsoval jílec krátkého meče nebo spíše těžkého tesáku. Druhý měl u pasu zavěšenou palici, jejíž hlavice byla zdobena malými rezavými výstupky. Dýka v jeho bederním pouzdře byla samozřejmostí. Muže s palicí poznala. Říkali mu Hýkavý Lukoš, protože jeho upřímný smích opravdu připomínal oslí hýkání. Lukoš tu a tam pracoval pro *lovce* jako prodejný nůž.

Jak se o mně dozvěděli? Předpokládala, že se na ni pověsili už od Lumpovy vývařovny, kde si potvrdila důležitou informaci, kvůli níž se chystala jet provětrat na venkov. Kuň už na ni čekal v smluvené stáji poblíž městských bran.

Snad mě on neprozradil, vybavila si jednu podivně prázdnou rukavici, v níž se zdálo, že chybí několik prstů. Patřila člověku, který jí před chvílí předal zprávu o výskytu *jiného*. Věřila, že to nebyla léčka.

Ohlédla se přes rameno.

Hnědý plášť si přitiskla blíže k tělu tak, aby ji nepřekážel při tasení úzké, stále ostré sekery, kterou nosila po levém boku. Zahnula k Malému handlu, kde se chtěla pronásledovatelům ztratit. Přestože za dnešního počasí se lidé spíše ulicím a náměstím vyhýbali, nebylo snad dne, kdy bylo malé náměstí úplně prázdné. Měla jasný cíl a nehodlala kvůli dvěma grázlům riskovat, aby tak zbytečně ohrozila své plány.

Zahnula do postranní uličky, jejíž středem se táhla špinavá strouha. Přeskočila velkou kaluž a držela se pravé strany, kde ji naklánějící se střechy chránily před deštěm.

Dvě stopy, které vytlačily její jezdecké holínky při doskoku, se začaly plnit vodou.

Na Malém handlu byli jak kupci, tak lidé, kteří se vydali pořídit několik nutností i přes nepříznivé počasí. Dnes se však neprocházeli a neprohliželi nabídku každého pultu, avšak ráznými kroky kráčeli mezi obchodníky a hledali jen kýžené zboží. Plavovlasá žena se zastavila u stánku drobného prodejce nádob z pálené hlíny. Ten na ni pohlédl, a když spatřil kožené kalhoty

zastrčené ve vysokých holínkách a vlasy staženy tak, aby nepřekážely při rychlých pohybech, bylo mu jasné, že mnoho neprodá. Přesto řekl: „Rač si vybrat. Máme malé hrnky, glazované poháry i velké džbány...“

Plavovláska vzala do ruky nejbližší zeleně glazovaný pohár, přestože neměla nejmenší zájem si jej koupit. Otočila se k prodejci bokem a tvářila se, že si nádobu prohlíží na lepším světle. To však nebyla pravda. Kontrolovala pohyb ze směru, odkud přišla. Když své dva pronásledovatele nespatřila, krátce se na hrnčíře usmála, vrátila mu pohár a bez dalšího slova odešla.

Vstoupila do stáje. Sundala si kapuci a nasála vůni sena a nasládlý pach kobyliců. Měla ráda koně, jako malá dívka trávila spoustu času tím, že se o ně starala. Dokonce i v této stáji. V posledních dnech sem však chodila, jen v případě, že potřebovala osedlaný koňský hřbet. Rozhlédla se, ale nikoho kromě několika zvířat nespatřila. Většina stání byla prázdná.

Chodbou se důležitě procházel kohout. Zvědavě nakláněl hlavu, a když si všimnul, jak jeho směrem přichází žena, zamával křídly a hlasitě zakokřhal, aby dal najevo, kdo je tu pánem.

„Moc se nenaparuj,“ promluvila na kohouta a rázným krokem se přibližovala k zadní části nevelké stáje.

Nahlédla dovnitř a spatřila tam hnědou klisnu s bílou skvrnou na čele. Zvíře bylo zdravé, v dobré kondici, a co bylo důležité, připravené ihned vyrazit. Sedlo bylo na svém místě i dvě cestovní brašny s proviantem a základním tábornickým vybavením.

„Yrino!“ ozval se hrubý mužský hlas.

Otočila se.

Spatřila dva hromotluky, jejichž ruce spočívaly na zbraních. Jeden byl připravený tasit tesák a Lukoš přidržel ve dlaních strašlivě vyhlížející palici. Držel ji s mateřskou něžností, jako žena své vlastní dítě.

Plavovláska pomalu přiblížila ruku k opasku a ucítila pod prsty chladnou hlavici sekery. Nechtěla je vylekat. „Co byste rádi?“

promluvila s klidem zračícím se v její tváři. Avšak v jejích očích bylo znát, že je připravená se ihned bránit.

„Pozdravuje tě Dé-Pé a vyřizuje ti, že strkáš čumák tam, kam nemáš!“ předal jí Lukoš vzkaz.

„*Ještě to železo nechej na svém místě,*“ vyslala Yrina myšlenku k Plešounovi, který ustal v pohybu, právě když se jeho pravačka snažila vyprostit z pochvy těžký tesák. Pak nahlas dodala: „Kolik vám slíbil?“ A odhrnula plášť tak, aby bylo dobře vidět její naditý měšec u pasu.

Lysý muž se olízl, těžko říct zda nad množstvím stříbra, které mohl měšec ukrývat, anebo nad vypracovanými ženskými boky. Pohlédl na svého kumpána jako pes čekající na povel.

Yrina dobře věděla, že spousta lidí je snadno ovládnutelná silou peněz. Doslova je jimi zotročena a místo toho, aby jich využívali jako nástroje, stávají se sami jejich loutkami.

„Můžeš nám nabídnout, kolik jen chceš,“ zle se usmál. „Čím víc, tím líp. Vezmeme si to z tvé mrtvoly!“ řekl sebejistě Lukoš a ukončil tak jakýkoli pokus o další vyjednávání.

„Tak to si je musíte nejprve zasloužit,“ odpověděla a už se jí v ruce zaleskla ocel.

Kůň nervózně zafrkal.

Najatí pochopové se rozběhli proti své kořisti. Byli v přesile a neviděli v ženě nic, co by nedokázali zvládnout.

Yrina se přikrčila v bojovém postoji a čekala na pravý okamžik. *Ještě čtyři... dva kroky*, odhadovala v duchu. A tu vyslala myšlenku k lysému vrahovi s tesákem v ruce. Ta se dostala k jeho mozku rychleji, než šipka vystřelená kuší, muž zaklopýtal a vynechal krok. V jeho tváři bylo možno číst zmatek a překvapení, jako by vůbec nevěděl, co se stalo. Mentální úder ho rozhodil ze střeheu na pouhých několik okamžiků. Těchto pár vteřin však Yrině stačilo. Skočila k zemi, sbalila se do kotoulu a nejprve tak uhnula Lukošově ráně, palice jen neškodně pročísla vzduch. Když se stavěla opět na nohy, byla už za Plešounem. Sekyrku držela pod hlavicí a nic se

jejímu ostří nenabízelo více, než jím proříznout vše, co se nacházelo v podkolení jamce plešatého muže.

Otočila se právě ve chvíli, když se ozval bolestivý nářek zraněného. Držel se pod kolenem a skrže jeho prsty se řinuly pramínky rudé krve.

Dalo se říct, že pro něj souboj skončil.

„Tak co, nerozmyslíš si to, Lukoši?“ zopakovala návrh a volnými prsty zkušeně rozvázala tkanici pláště, který klesl k jejím nohám. Stále jej však přidržovala v dlani. „Tentokrát ti už ale žádné stříbro nenabídnu. Můžeš si však ponechat svůj život!“ zmínila se o tom nejcennějším.

„Sejmi ji, tu svini! Dívej, co mi udělala,“ skučel na zemi zraněný Plešoun a zajíkal se bolestí.

Lukoš mezi zuby sevřel spodní ret, zdálo se, že váhá. Už se rozhodně necítil být v přesile.

Plášť stíral slámu, která pokrývala zem stáje. Yrina jej držela nízko u pasu a obcházela kolem muže zvažujícího své možnosti. Na čele se mu perlil pot, byl nervózní.

„Oplat' jí to, do prdele, na co čekáš?!“ Plešoun znovu zakřičel.

V tom okamžiku proletěl vzduchem plášť a Yrina přiskočila k cíli. Lukoše vodou nasáklá látka obalila jako netopýra vlastní křídla a zabránila mu udeřit. Namísto toho naslepo kopl. Žena sykla bolestí a sek její zbraně neškodně pročísl vzduch.

„Ty čupko!“ zanađával chlap s palicí, když ze sebe setřepal mokrý plášť. Divoce zaútočil a hlavice s rezavými výčnělky opsala oblouk. Hroty prořízly kůži oděvu, který doprovázel charakteristický zvuk, jak se trhala látka žluté tuniky pod ním.

Yrina prohnutá jako luk nedokázala nabrat ztracenou rovnováhu a padala po zádech k zemi.

Bodl palicí. A když si Lukoš všiml, že minul, napřáhoval se ihned k nové ráně. Sevřel topor oběma rukama, pozvedl zbraň vysoko nad hlavu, přikročil a vši silou udeřil.

Ozvalo se zadunění, jak se zubatá hlava palice zakousla do trámu nad stáním. Sněs se z něj oblak prachu a špíny. Yrina nemeškala a neomylně vedla špičku své holínky k Lukošově rozkroku. Ze země do úderu nedokázala vložit patřičnou sílu, ale i tak muž okamžitě palici upustil. Sama se zvedala na nohy.

Lukoš si rukama svíral citlivá místa, která jej zaměstnávala po několik dalších dnů. Zlostně mrkal víčky, jak se mu oči zalily slzami bolesti.

„Tohle jste asi neplánovali, že?“ zapřela se chodidlem o jeho rameno a svalila Lukoše k zemi.

Yrina vlastně také ne, čekala, že se to vydaří daleko lépe. Málem ležela na jeho místě.

Zaúpěl.

Zvedla ze země palici. „Vyříd' Dépe, že ho taky zdravím,“ a poslala muže tupým koncem zbraně do bezvědomí.

Převzala jeho měšec a zkusmo jej potěžkala. Zacinkalo v něm několik mincí a tak jej přivázala ke svému opasku.

Zapřela se do třmene, aby se vyhoupla do sedla. Nasadila si kápi a jemným stlačením pat, pobídla koně do kroku. Čekala ji nepřijemná, mokrá cesta.

Ještě více se rozpršelo.

Děšť zahnal většinu obyvatel města pod střechy domů nebo do náleven a pouličních vývařoven. Rozbahněné ulice tak daly prostor Yrině jet vlastním tempem, protože jindy pomalu se sunoucí zástupy lidí a zvířat ji nikterak nezdržovaly. Děšť padal v hustých provazcích. Byl studený, mokrý a vlezlý. Její kobyla dlouze vydechla, zafrkala na pozdrav volu, který naříkavě zabučel. Žena ani klisna nezaviděli zvířeti ani jeho majitelům, kteří se snažili nadzvednout vůz a nasadit velké těžké kolo zpět na hřidel. V deštivém počasí to nebylo nic příjemného.

Pobídla koně do klusu, až se bahno a louže mlaskavě rozstříkávaly. Jeden z členů hlídky stojící u brány nechápavě zakroutil hlavou, ještě více se zabalil do těžkého koženého pláště.

Opíral se o kopí a přežvykoval kus špeku. Byl rád, že je alespoň v suchu pod střechou, uklidňován myšlenkou, že na konci propřesného dne, donese k rodinnému stolu trochu stříbra za svou službu.

Projížděla předměstím, které tvořila vesnice Klahouny. Yrina si všimla u větší budovy vývěsného štítu, kde byl vykreslen bílý kohout. Když se na chvíli otevřely dveře a vešel dovnitř další host, nebylo pochyb, že se jedná o hostinec, který nabízí úkryt všem cestovatelům a hostům. Každá kapka, co se dostala skrz její tmavý plášť a kožené nohavice, ji přemlouvala, aby zastavila a zdržela se mezi suchými a teplými zdmi hostince.

Klisna přešla v krok a zastříhala ušima.

V Yrinině mysli vyvstala představa hořících polen uvnitř krbu. Horká polévka a suchý pokoj. *Za stříbro, co máš u pasu – Lukošovo stříbro, si můžeš dopřát v hostinci cokoliv. Dokonce i horkou koupel. Má to smysl se v takovém počasí někam hnát?* rodily se uvnitř její hlavy myšlenky. Pohlédla k nebi. Mraky se už v dále začínaly trhat.

Zamlaskala na koně a pobídla jej k pohybu.

Člověk kolikrát musí oželit pohodlí, aby se přiblížil o další krok ke svému vlastnímu cíli.

Držel je v dlani. Cítil jejich tvar přes tenkou kůži měšce a zastřený kovový zvuk těšil jeho uši, kdykoli se uvnitř jen pohnuly. Rozevřel měšec a vysypal několik stříbrných mincí na otevřenou dlaň. Nastavil je světlu a obdivoval jejich lesk, vypadaly jako nově ražené. Na jedné straně byla zakaboněná hlava velmože z Velkého Dvora a na druhé se vzpínal statný jelen s rozložitým parožím. Těch několik plíšků bylo pro něj vším. Miloval je a cenil si jich víc než všeho ostatního na světě.

Kdysi slyšel, že peníze nejsou to nejdůležitější, přestože se vším podstatným souvisí. On však nesouhlasil. Považoval si mincí více než vlastního zdraví, života a nebylo pro něj překážkou je směnit i za život cizí, jak to udělal právě před chvílí. Vyměnil

s *lovcem* kus hadru za hrst stříbrných cinkrláků. Pro původního vlastníka měl však plášť zcela jinou hodnotu, a to hodnotu vlastního života.

Bylo to před necelou hodinou, kdy kus barevné látky i člověk, kterému patřila, přestal pro muže v hezky vyvedeném kabátě se zdobeným límcem existovat.

Poškrábal se pod knírem a věnoval ještě jeden, poslední úsměv stříbrnému kovu.

Vracel se zpět do vsi, ale jeho uši neslyšely a oči neviděly - nevnímaly, jak se ptáci opět rozezpívali, když déšť ustal a sluneční paprsky začaly protínat řídnoucí mraky. Před očima měl stále hromádku stříbra, která rozjasňovala jeho mysl radostí, daleko více, než slunce.

Miloval je nadevše.

Seskočila ze sedla a poplácala po krku poslušnou kobyly. Přitiskla se k její koňské tváři a užívala si tepla zvířecího dechu. „Teď se ti to děvče nebude moc líbit, ale nechci, abys mi v noci utekla,“ pověděla Yrina a klekla si k předním nohám zvířete. Svázala je nakrátko silným provazem, co umožnil jen malé krůčky. Sundala sedlo a opřela jej k nejbližšímu stromu.

Klisna začala spásat sytě zelené trsy trávy, které jí očividně chutnaly.

Chvíli kobyly pozorovala a pak se pokusila nahlédnout do její mysli. Nic. Jen tlumené hučení, podobající se předení spokojené kočky. Dokázala porozumět zvířecím pocitům, ale rozhodně ne myšlenkám. Neznala nikoho, kdo toho byl schopen. To ovšem neznamenalo, že to bylo nemožné, alespoň tak si to Yrina vykládala.

Usmála se a vykročila směrem do lesa.

Aby našla suché větvičky na oheň, musela jít pár desítek kroků hlouběji mezi stromy, kde ze smrků začala ulamovat suché spodní větve. Pokud nepršelo celý den, většinou se jich dalo brzy nasbírat dostatek, aby člověk rozdělal oheň.

Nachystala si hromádku smrkového roští, do které vložila smotek březové kůry. Ta hořela, i když byla sloupnuta z živého stromu, ale ta, co měla v jezdeckých brašnách, byla suchá jako troud.

Začala přikrmovat plamínek dalšími silnějšími větvičkami. Bylo třeba nejprve něco dát, aby mohla získat. Teplo a hřejivá barva plamene ji povzbudila. V blízkosti ohniště rozložila další větve, aby alespoň trochu proschly, než je zamýšlela přiložit.

Kobyly s hlasitým chroupáním spokojeně ukusovala další a další trsy trávy.

„Taky si dám něco dobrého,“ natáhla se k brašnám a uvolnila jednu chlopeň velké kožené kapsy. „Co myslíš, že nám Alin nachystal dobrého?“ promluvila na klisnu, která jen natočila uši směrem k jejímu hlasu. Yrina odhadovala, že tam budou suchary zabalené v plátně, uzené maso, a pokud štolba nezapomněl, tak i nějaké ovoce. Skromná porce na dva dny cesty.

Ukusovala z jablka a tu a tam přiložila na oheň. Dřeva ubývalo a bylo jasné, že brzy bude muset jít pro další. Tenký ohryzek hodila zvířeti, které jej sluplo jako pamlssek. Yrina měla pocit, že se kobyly usmála.

Ležela na houni, pozorovala zvíře a vzpomínala na setkání s mužem, který jí prozradil, kde najde *jiného* s vlohami pro nejednu mentální schopnost. Nevěděla, jak *jiný* vypadá, kolik mu je let a zda je to vůbec děvče nebo chlapec. Ale byla si jistá, že to bude dítě. Vždycky tomu tak bylo. I v jejím případě, když ji našli...

Rychle sáhla po topůrku sekyry a snažila se proniknout tmou. Kobyly nervózně zafrkala a zastříhala ušima.

Ze tmy se ozývalo šustění stébel trávy, jak někdo přicházel. „Buď pozdravena, ženo. Přicházím v pokoji,“ ozvalo se z noci.

Yrina se lehce uvolnila, přesto zůstala stále ve střehu. Stisk na její zbrani nepolevil. „Kdo přichází?“

„Poutník,“ ozval se znovu hlas muže, jehož silueta se začínala objevovat v nejbližších místech, kde plameny ohně sváděly nerozhodný souboj se stíny noci. „Jsem neozbrojen a nabízím svou

pravici k pozdravu, jakožto důkaz dobrých úmyslů,“ řekl muž v prostých šatech, v jehož černých očích se zalesklo světlo nevelkého ohně.

Yrina svésila paži i se zbraní k boku a počkala, až muž přijde na dosah ruky. Byl prostého zevnějšku a ještě prostšího šatu. Avšak jeho oči prozrazovaly jakousi moudrost, která byla už patrna z jeho prvního pohledu. Byl plný života a síly, přestože jeho čelo vrásnilo několik linek, přibývajících s každým létem života. A taky s úsměvy, to však nebylo znát, jelikož jeho tváře i bradu zdobil plnovous.

„Jsem rád, že jsi mě přizvala k hřejivým plamenům tvého ohně,“ poděkoval a pevně, přesto s určitou ohleduplností stiskl její pravici.

Plavovlasá žena si všimla, že látka jeho šatu vybledlá sluncem byla ztmavlá deštěm a potem. Navíc byl bosý.

Přikývla, ale nespustila ho z očí. Jeho chrup byl pevný a zdravý jako ústa velmožů. I na poutníkově řeči bylo něco zvláštního, tak nemluvili sedláci ani dělníci z městských skladišť či dílen. „Dokud hoří, je třeba přinést dřevo,“ pokynula směrem do lesa, do tmavé noci.

Pohlédla do jeho očí a snažila se proniknout dál. Do jeho mysli.

Je to opatrná, ale dobrá ženská. Rozhodně musí mít vážný důvod, proč se vydala v takovém nečase na cesty... s obtížemi si přečetla jeho myšlenky.

„Dobrá, pro dřevo samozřejmě zajdu, jen si tu odložím svůj skromný majetek,“ souhlasil poutník a shodil z ramene smotek dek, ke kterým byl přivázán v síti i promáčklý kotlík a několik dalších věcí.

Yrina zhluboka vydechla, jen co muž zmizel ve stínech lesa. Hrud' se jí zdvíhala, jakoby před chvílí několik minut rychle běžela. Podívala se za poutníkem. *Co se to děje? Proniknout k jeho myšlenkám bylo jako pracovat půl dne v kamenolomu,* pomyslela si Yrina a s překvapením v očích sledovala směr, kudy cizinec odešel. Bylo to podivné. Přestože jeho svrchní tunika a pevný lněný kabátec

byl několikrát spravován, rozhodně nepřipomínal šat člověka přivázaného k půdě. Korále z duběnek kolem poutníkova krku byly naopak jen prostou ozdobou. A koňskými žíněmi svázaný stříbrem protkané vlasy v hustý uzel pak jeho jedinou čapkou. *Musím být obezřetná, stejně jako vždy*, připomněla si a letným pohledem zkontrolovala jeho majetek. Deky namotány na kus hole, ořískaný kotlík, který už zažil lepší časy, dvě, možná tři dřevěné misky a malá umaštěná plátěná mošna. Jak dobře odhadla, sloužila k přenášení skromného pokrmu.

Přiložila několik posledních větví na oheň, prohrábla žhavé uhlíky a zadívala se do plamenů. Pozorně naslouchala, až uslyší poutníkovy kroky. Mezitím si představovala, jak asi *jiný* bude vypadat. Kde jej potká. Zda si bude uvědomovat své schopnosti, na co vše si bude pamatovat. Jak Yrinu rád uvidí a přijme její nabízenou pomoc, aby jej zavedla do města a podrobila zkouškám, které předchází přijetí mezi *vážky*. Jak zní jeho nebo její hlas a smích.

Sama se několikrát přesvědčila, že když si představuje skutky, kterých chce dosáhnout, často jí samotná představa dodá spoustu sil a odhodlání. Jedna věc však byla podstatná, a to zvednout se z vlastního zadku a jít vsříc cíli, který si určila. A protože *jiného* mohl najít někdo dřív, odepřela si strávit deštivé odpoledne v hostinci na předměstí.

Z lesa se začaly ozývat přibližující se kroky.

Cizinec nabídl Yrině malou dřevěnou misku s lehce nazlátlým nápojem z kopřiv. Když přijala, sám zdělal kotlík se zbytkem čaje z ohniště a pak přiložil několik větví. Pomalu se usadil poblíž hromady dříví, aby mohl udržovat teplo a světlo. Až s obřadní ladností zvedl svou misku ke rtům a pomalu se napil. Zahleděl se do plamenů.

„Odkud máš namířeno?“ zeptala se Yrina.

„Nezajímá tě spíše, kam mé kroky vedou?“

„Možná, ale pokud mi odpovíš na to první, třeba se dozvím o místech, kam se chci zítra dostat,“ odpověděla a lehce se kousla do rtu. Bylo jasné, že se jí zeptá, kam jede.

„A o jakých místech bys ráda slyšela?“ zeptal se poutník pomalu a znovu upil bylinného čaje.

„Zajímá mě nedaleký hostinec asi půl dne cesty odtud.“

„To tě zklamou, nebyl jsem tam. Jen jsem prošel kolem. Navštívil jsem ale jednu blízkou vesnici, chystají se tam radovánky k oslavě letošní úrody,“ vysvětlil muž s korálemi kolem krku.

Yrina znala několik blízkých vesnic spíše jen z doslechu. „Ve Vrbinkách?“ vzpomněla tu nejnámější.

„Ano,“ usrl z misky, „dokonce je přijedou navštívit i kejklíři.“

„Potkal jsi je?“

„Ne“ odpověděl. „Ale slyšel jsem, jak hráli v hostinci, kam máš namířeno. Proč by si nechali ujít takovou veselku v blízké vsi?“ pokrčil rameny a usmál se.

A proč sis ji nechal ujít ty? Spousta tuláků se ráda přidává k různým oslavám a veselkám, pomyslela si Yrina. Přestože vypadal jako tulák, dobře rozeznala, že se nejedná jen tak o nějakého příživníka a povaleče. Cítila, že se v něm skrývá něco víc.

„Jedeš z města, v nelíbém počasí a máš namířeno do hostince necelé dva dny cesty od bran Velkého Dvora. Řekl bych, že se tam máš s někým setkat, nebo někoho hledáš,“ znovu promluvil poutník způsobem, aby vyvolal zájem v Yrině a také aby se sama rozpovídala.

Podářilo se mu to.

„Jak to můžeš vědět?“ zeptala se s neskrývaným překvapením jediná žena u ohniště.

„Máš plné brašny, nevypadáš unaveně a tvůj šat není ani zašpiněn od dlouhého cestování. A mezi městem a hostincem nejsou další zajímavé zastávky. Nebo ano?“ usmál se a tázavě nadzvedl pravé obočí.

Yrina se v jeho blízkosti nemohla příliš uvolnit. Poutníkovy otázky byly až příliš konkrétní. Pohlédla k cizincovu pasu, k hrudníku a k rukávu, zda pod ním neukrýval předmět, který nosí jiní. Na sobě jej zřejmě neměl. *Určitě mi nevidíš do hlavy, to bych*

přínejmenším poznala. „Mám tam namířeno, za určitým obchodem. Z části je to i soukromá záležitost, takže bych o ni raději mlčela,“ pohlédla mu do očí, aby zdůraznila, že to myslí vážně.

„S obchodem často souvisí stříbro, nemám pravdu?“ Když žena sedící naproti nic nenamítala, pokračoval. „Lidé se ale neradi baví o stříbru, jakoby z něj měli strach,“ oplatil jí přímý pohled.

„Většina ano, já se ale dokážu o cinkrlácích bavit narovinu a strach z nich nemám. Před čím by vlastně měli mít lidé strach?“

„Před tím, že je peníze ovládnou, namísto toho, aby jim lidé sami porozuměli a porouchali jim.“

„Hm,“ přitakala mu, avšak moc se nad jeho slovy nepozastavila. „Ve městě potkávám spoustu lidí, které stříbrňáky doslova zotročily. Ale každý musí vždy pro peníze něco udělat, ne?“ řekla všeobecně známou skutečnost a promnula si unavenou šíjí. „A co si o stříbre myslíš ty?“ zeptala se jej Yrina. Přešla ke kotlíku a nabrala si ještě teplého nápoje. „Dnes něco teplého do břicha opravdu přišlo vhod. Děkuji.“

Poutník s úsměvem pokynul a jednoduše odpověděl: „Prosím.“ Po chvíli ticha se vrátil k její první otázce: „Nemyslím si, že je to úplně pravda.“

„O čem?“

„O tom, že pokaždé pro peníze musíš pracovat, něco ustavičně dělat,“ vysvětlil muž, jehož miska byla opět prázdná.

„Bez práce, přece nejsou koláče...“ provokativně se zamračila, byla zvědavá, co jí odpoví.

„Slyšela jsi někdy o městě Úmoř, byla jsi v něm někdy?“ odpověděl otázkou.

„Jen slyšela... Jak to s tím souvisí?“

„Souvisí. Jakmile tam zavítáš, projdi se po přístavišti a hledej skladiště, nad jehož dveřmi je nakreslen racek, co drží v zobáku právě takovou duběnku,“ sevřel mezi ukazováčkem a palcem jeden z korálků na krku a tak zdůraznil věc, kterou pták nese. „Jeho majitel ve skladišti není. Ani nepřenáší těžká břemena. Je momentálně pryč

a přesto mu jeho skladiště přináší cinkrláky. Dříve to tak nebylo, ale to je jiný příběh,“ řekl poutník a přiložil do ohně.

Yrina se poškrábala ve vlasech a nerozhodně přikývla, ač si nebyla jistá, zda mu správně rozumí.

„Majitel skladiště vlastní, ale o jejich správu se starají jiní lidé. Buď v něm zařizují překládky a uskladnění jeho vlastního zboží nebo prostory pronajímá dalším obchodníkům. Samozřejmě za stříbro,“ dovysvětlil vousatý muž a spatřil už ve tváři Yriny porozumění.

Chtěla se ho zeptat, jak je možné, že toho tolik ví, že mluví jako by ta skladiště sám vlastnil. Když se na něj však znovu podívala, řekla si, že je zbytečné se ptát. Šat, co měl oblečen, nebyl hoden bohatého obchodníka. Namísto toho mu připomenula druhou otázku: „A co si tedy myslíš o stříbře ty sám?“

Poutník si dal načas, než odpověděl, rozpletl si podivně svázané vlasy a rozprostřel je po svých ramenou. „Myslím, že se o nich spousta lidí mýlí.“

„Nerozumím,“ odpověděla plavovlasá žena.

„Vysvětlím ti to na dalším přísloví o stříbře: *„Cinkrláky kazí charakter!“* Jak tomu rozumíš?“

Yrina nemusela přemýšlet a odpověděla mu zažitou skutečností: „To je samozřejmě pravda, bohatí lidé jsou většinou krysy. Ani nemusím zmiňovat, že ke svému majetku častokrát přišli švindlem, anebo násilnými skutky,“ alespoň tohle slýchávala od většiny lidí. Uvědomila si však, že nikdy nad tím sama dlouze nepřemýšlela a prostě obecnou pravdu přijala za své.

„Myslíš, že je tomu skutečně tak?“ zeptal se znovu Yriny a pak pomaleji řekl svým hlubokým hlasem: „Co když to může být jinak?“

Žena se naklonila směrem k poutníkovi, zajímal ji jeho odlišný názor, který ji pobízel o věcech více přemýšlet. „A jak?“ zeptala se dychtivá znát odpověď.

„Že stříbro, zvláště jeho větší množství, charakter člověka nekazí, ale dovolí mu, aby promluvil svým skutečným hlasem. Dá

jeho vlastníku možnost se projevit jaký ve skutečnosti je,“ postavil se a dlouhou větví prohrábl uhlíky v řezavém ohništi. Spousta jisker mu vzlétla k obličejí a na chvíli se zdálo, že se jeho tvář podobá nočnímu běsu. „Kdo je ve své podstatě dobrým člověkem, stříbro mu umožní znásobit chvályhodné skutky. Ten, co má černé myšlenky, je prosycen nenávisí, chamtivostí a závistí také odkryje svou pravou tvář a stříbro mu nabídne ještě více možností k podobnému konání. Sviňákem prostě zůstane,“ ještě chvíli spočinul pohledem na ženě, která jemně přikývla v porozumění.

„Dost bylo pro dnešní večer slov. Pojd'me spát, i zítra nás čeká další den,“ naposled toho večera přiložil na oheň a začal si chystat přikrývky k ulehnutí.

„Líbí se mi, jak přemýšlíš, dalo by se s tebou mluvit celou noc,“ upřímně mu složila poklonu a zívla únavou. „Ráda bych se s tebou ještě o podobných věcech pobavila. To by jeden neřekl, kolik by bylo možné se od tebe naučit,“ přikývla, „děkuji.“

Poutník se pod vousy neznatelně usmál. Jeho oči jej však prozradily. Usmíval se nejen rty, ale upřímnost byla znát z celé jeho zarostlé tváře. Kolem očí se mu rozbíhaly vrásky, které byly projevem radosti ze života. „Třeba budeme mít ještě někdy možnost se potkat,“ otočil se na bok a přehodil přes sebe těžkou houni. „Dobře se vyspi,“ řekl přes rameno, aniž by se otočil.

„Dobré noci i tobě... Kde se potkáme?“ měla ve zvyku se ptát a domluvit se, dokud byla možnost. Šetřila tak čas, nohy a také využila rovnou příležitost, která už se nemusela znovu opakovat.

Muž se nadzvedl, jeho oko se zalesklo ve tmě jako křemen na slunci a naposledy toho dne k Yrině promluvil: „Zítra ráno se dozvíš.“

Druhého dne se Yrina probudila sama. Ohniště bylo vyhaslé. Vedle svého lože našla jeden z poutníkůvých korálků – duběnku, na které byla vyryta podobizna racka vymazaného bílým popelem. *Projdi se po přístavišti a hledej skladiště, nad jehož dveřmi je nakreslen racek*, vybavila si cizincova slova.

Měl ve zvyku si po dobrém obědě znovu usednout za stůl a přepočítávat stříbrné mince. „...čtyři, pět a šest,“ až s něžností vložil pomalu další šestku do truhličky. Odpočítával mince po šesti. Zadíval se na svou ženu, která před chvílí utišila dítě v kolébce a opět se věnovala mytí skromného nádobí ve starém škopku. Něco na ní bylo jiného, nového. „Ženo,“ zavolal na ni.

„Ano Bezději?“ otočila se po hlase manželka. Byla mladá, plná života a krásná. Za přítomnosti svého chotě však připomínala skomírající plamen.

Následující noci však zahoří jako oslavný oheň, ovšem to ještě nevěděla.

„Co to máš na sobě?“ manžel ji svou otázkou nemínil pochválit.

To ti to trvalo, než sis všiml. A je mi to jedno. Nekoupila jsem si to, abych se zalíbila tobě... „Ve vsi jsou kejklíři, koupila jsem si šátek pro radost,“ usmála se, aby zlehčila situaci. Tušila co, bude následovat.

„Jistě jsi za něj spoustu utratila, kolik stál?“ po jeho tváři neprelétl ani stín úsměvu. Ještě více zvažněl. „Měla ses se mnou poradit, jsou to zbytečné věci!“

„A k čemu to stříbro pořád shromažďuješ, když si za něj nic nedopřejeme?“ zaútočila na Bezděje nevyhýbavou otázkou. *To si chceš celý život všechno odříkat? Nedovolit si ani malou radost?*

„Pro nadcházející zítřky. Cinkrláky je třeba shromažďovat za každou cenu,“ zadíval se na zbývající hromádku stříbra, která nebyla ještě rozdělena po šesti. Opodál na stole ležel neotevřený měšec.

„To říkáš pokaždé! Máme tolik stříbra a vůbec si nedopřejeme. Zazlíváš mi i malou drobnost!“ zvýšila hlas a oči se jí zaleskly slzami. Opláchla poslední misku a prudce ji odložila stranou. „Jednou odejdeš do hrobu a peníze tu stejně zůstanou...“ polkla konec věty, ale vyřčená slova už nešla vzít zpět.

„Kurva, neprovokuje mě!“ bouchl do stolu, až cinkrláky kovově zachřestily. Začal shrabávat mince do truhlice. „Nezůstanou

v této chalupě, vždyť ty bys je všechny rozházela za samé kraviny!“ zvyšoval hlas a v tváři rudnul jako krocán. Prstem si ukázal na hrud' a řekl: „To je raději vysypu do řeky, až ucítím, že si pro mě přichází smrt!“

Víko truhlice zlostně klaplo.

„Tobě je tu určitě nenechám, to si pamatuj! Dobře si to zapamatuj!“ balil skříňku do starého kusu plátna.

Dítě v kolíbce se rozbrečelo, kdežto jeho matka nedokázala říci ani půl slova. Všechna jí totiž uvázla v krku a jen němě pozorovala svého rozlíceného muže. *Bezději posloucháš se vůbec?*

Bezdějův pohled byl plný zloby. Cítil, jako by mu žena usilovala o to nejcennější, co měl. Bohužel to pro něj nebyl jeho vlastní život.

Na nebi viselo slunce, žhavější než želízko ve výhni. Tak oslnivě bílé, až se Yrině dělaly mžitky před očima, když na něj pohlédla. Povzbudila kobyly lehkým stisknutím holení do klusu a zašeptala: „Tam si za chvíli odpočineme.“ Rozeznávala stavení v dáli, které muselo být hostincem. „Neboj se malá, i tobě dopřeji. Zasloužíš si vědro ovsa,“ pohládila zvíře po krku.

Ze sedla se jezdčyně naklonila k plavovlasé dívce, která si zacláněla rukou oči před sluncem. „Postaráš se mi o ní?“ zeptala se zdánlivě smutné dívky. Byl to jen okamžik, ale poznala, že ji něco trápilo.

„Ano, zdržíš se na noc?“ zeptala se naučeně dcera hostinské.

„Ne, nezdrím. Stačí, když kobytku napojíš a dopřeješ jí trochu ovsa,“ Yrina seskočila ze sedla, aby předala otěže do dětských dlaní, které byly přivykly venkovské práci. Sáhla k opasku a podala dívce kousek zlomeného stříbra. „Zbytek zaplatím vevnitř.“

„To bude Merida jistě ráda“ odpověděla.

„Jak se jmenuješ, děvče?“

„Mirenka.“

„Nevšimla sis tady v hostinci něčeho zvláštního, Mirenko?“ zeptala se Yrina.

To, že včera odešla moje kamarádka pryč a nevrátila se, tě asi zajímat nebude. „Ne, nic zvláštního,“ pokrčila rameny.

Yrina se usmála. Dívčiny myšlenky byly daleko zajímavější než její skutečná odpověď. „Dobrá, postarej se mi tedy o ni, ať je připravená. Dlouho se tu nezdržím.“

Pohládila sloup vyřezaný do podoby tančící divoženky, který podpíral, menší stříšku nad dveřmi. Byl lesklý dotyky mnoha dlaní a dle mastnotou ztmavých prsů vyřezané dívky bylo jasné, že nejčastějšími hosty jsou muži.

Zatlačila na dveře a ihned ucítila, že se dnes podává vývar ze zeleniny a uzeného masa. Nejen vůně, ale i uklidňující zvuk flétny jí kázal vejít. Lokál byl v těchto odpoledních hodinách ještě prázdný. U krbu seděl mladý muzikant hrající na svůj nástroj, zřejmě kejklíč. K Yrině byl otočen zády.

Hostinská podávala muži s řídkými vlasy roh medoviny a kromě několikačlenné skupiny, jež byla doprovodem kupce flirtujícího s nevěstkou a obléhala nejdelší stůl, tu mnoho dalších lidí nebylo. U kruhového stolku, jehož deska byla hadrem vydrhnutá téměř do bíla, se až zbytečně hlasitě bavili dva přiopilí sedláci, kteří měli nejspíše vše hotovo.

Když procházela kolem stolu kupecké družiny, vzhledlo k ní několik párů očí. Muži byli zarostlí a špinaví, zřejmě cestovali delší dobu. Také delší dobu neměli ženu a bylo jasné, že mladá děvka motající se kolem si dnes jistě přivydělá. Yrina jim dala pohledem najevo, že ona je tu úplně z jiného důvodu než společnice jejich šéfa. Několika dlouhými kroky byla u majitelky hostince a položila dlaň na tmavou desku šenku. Ozval se charakteristický zvuk, jak několik mincí dolehlo na hladké dřevo. „Dobré poledne, chci misku toho, co voní až ke dveřím, a korbek piva,“ nadzvedla dlaň, která dala pod sebou znát několik zlámaných, ale i celých mincí, „a také pěci koni a

kýbl ovsu k tomu,“ přátelsky se usmála. Věděla, že majitelka bude spokojená, když zaplatí předem. Posunula k ženě pár kusů stříbra.

Jakmile hostinská Merida položila mok před cizinku, Yrina se dotkla dlaní jejího předloktí, naklonila se a dala majitelce podniku otázku: „Zajímá mě ta holka, co včera odešla, jak vypadala, kam měla namířeno a jak jí říkají?“

Flétna hrála pro Yrininy uši povědomou melodií, jakoby ji nedávno už slyšela.

Bylo vidět, že starší ženě přátelské gesto nebylo po chuti. „Nevím její jméno a ani mě raději nezajímá, co po ní chceš,“ odpověděla bez nepřátelského tónu hlasu a přes rameno křikla do místnosti za šenkem: „Šepěnko, velkou polévku pro našeho hosta. Rychle!“ Poté lehce nadzvedla ruku, ve snaze se vymanit, jenže stisk zesílil a zabránil jí ukročit.

„Vím, že tu s vámi byla delší dobu. Dokážu si představit, že jsi jí nabídla službu za kus jídla a střechu nad hlavou,“ domyslela si Yrina, jelikož dobře věděla, že *jiní* si nejdříve hledají útočiště. A pokud se dívka objevila někde poblíž, byl hostinec první volbou. „Možná ti její služba chybí,“ pokračovala žena v kalhotách a posunula celý cinkrlák směrem k hostinské, „ale myslíš, že si dokážeš rozpomenout?“ Peníze jsou hybnou silou, byla si vědoma Yrina. A také dobře tušila, že i ve svých letech stále hezká žena této síle rozumí.

„Nevím, jak se jmenovala, říkali jsme jí Holka,“ podívala se k cizince a její pohled dával znát, že mluví pravdu.

„Tady to je, matko,“ vešla do lokálu příjemně vyhlížející dospívající dívka. Položila polévku před Yrinu a vmísila se do řeči. „Holka? Ta někam včera zdrhla, škoda že si s sebou sebrala i ten červenožlutý šál. Líbil se mi,“ posteskla si Šepěnka.

Merida svou dceru zpražila pohledem, vždyť její vlastní krev jí kazila vyjednávání. Ženské v nohavicích s sebou přinášely problémy, ale často i více stříbra než kdejaký sedlák. Nebo obojí. „Běž se raději optat,“ pokynula ke stolu s nejvíce hosty, „zda něco

dalšího nechtějí. Zdá se mi, že sem pokukují, jakoby měli prázdno,“ napomenula dceru, ať se tu raději nezdržuje.

„A kam zdrhla?“ použila Yrina stejného slova, nechtěla nechat dceru majitelky jen tak odejít.

„Nevím,“ pokrčila rameny a vzdalovala se od šenku. „Nechala si tu ale pár drobností, zřejmě se chtěla vrátit. To se ale asi nestane. Bohužel...“ Na další odezvu cizinky nečekala, protože nechtěla zbytečně dráždit matku.

„Promiň, že tě zdržuji od obsluhy dalších hostů,“ ihned dodala omluvně Yrina, jen co zaslechla, jak se zavřely dveře za nově příchozím. Posunula ještě jednu stříbrnou minci k Meridě a znovu se zeptala na dívčin zevnějšek.

„Zrzavé vlasy, docela pohledná, ale často drzá. Dokázala také zastat kus práce,“ pozvedla oči od zvětšující se hromádky stříbra, která jí rozvázala jazyk. „Jestli ji potkáš, pošli ji zpátky k nám,“ podívala se na Yrinu s dobrým úmyslem ve tváři.

„Odkud bych ji mohla poslat zpět?“

„Co já vím, třeba z Vrbinek, kde teď budou brzy dožínky. Shlukuje se tam kdejaká chamrad,“ podívala se k chlapci, který seděl kousek u krbu. „Třeba se chtěla potkat s dalšími tuláky a kejklíři.“

Yrina se otočila směrem, kterým se mihl pohled hostinské. Chlapce poznala, nebylo to mnoho dní, co mu hodila kousek stříbra do žebravé misky. Tentokrát ji však u sebe neměl, ani neležela poblíž na lavici, na které seděl.

„Možná,“ odpověděla zamyšleně Yrina a sebrala misku, ze které ještě stoupala pára a také vůně uzeného masa. Pravačkou sevřela korbek a vyšla vstříc prázdnému stolu s lavicí poblíž mladého muzikanta.

Polévka po předchozím deštivém dnu a večeru o sušeném soleném mase chutnala znamenitě. Silný zeleninový vývar s kouskem uzeného doslova probouzel Yrinin žaludek k životu. Po těle se jí rozlévalo příjemné teplo a horkost jí stoupala do obličeje. Polévka byla vroucí, tak jí měla nejraději.

Měla velký hlad, jelikož každý pokus někomu číst myšlenky byl vysilující a probouzel v člověku pořádnou chuť k jídlu. Ulomila kus chleba a nechala jej rozmočit v misce s pokrmem.

Tomu, že se o ní bavila banda chlapů u největšího stolu, Yrina nevěnovala moc pozornosti. Jejich tématem nebylo nic jiného než snůška oplzlých řečí a narážek. Zato mladý muzikant nic neříkal a dokonce přestal pískat na flétnu. „Proč nehraješ?“ zeptala se Yrina.

„Teď nechci,“ odpověděl jednoduše. „Hraji už jen z vlastní vůle,“ pokusil se usmát, ale ucítil opět to mravenčení v týle. Přestože po chvíli začalo slábnout, stále udržovalo ty nejjemnější vlasy na Sirotkově zátylku v pozoru. Byl to zvláštní pocit, o kterém se nedalo mluvit jako o bolestivém, ale ani se nepodobal příjemnému hlazení nebo masírování. Přesto černovlasého chlapce mravenčení jakýmsi způsobem nabudilo a zbystrilo jeho mysl. Zahnal únavu, a ač si toho nebyl vědom, jeho nozdry se rozšířily, tělo lehce napřímilo a bylo v pohotovosti. Odložil flétnu na čistý stůl, kde se někdo snažil vydrhnout dokonce i zaschlé voskové kapky, pod dlaněmi však tyto nepatrné mastné zbytky svíce cítil.

„Já jsem tě také poznala,“ řekla Yrina a pomalu pokládala ruku s kouskem chleba na stůl. „Hrál jsi někde na Malém handlu,“ vybavila si. „Mnoho lidí se nezastavilo, přestože hraješ na flétnu velice hezky,“ upřímně jej pochválila. Nerada někoho uznala slovem, pokud to necítila od srdce. Prázdňá, zdánlivě medová slova, kterými si lidé vzájemně sladce lichotí, nenesou tu pravou hodnotu a po rozplynutí sladčoučké vrstvičky se často vyloupne shnilé jádro vypočítavého chování.

Když chlapec nic neříkal, nabrala si několik vrchovatých lžic hustého pokrmu a poté do misky začala lámat zbytek chleba. Ztvrdlé hroudy pečeného těsta sály mastnou vodu jako žizniví psi. „Je pravda, že do Vrbinek přijeli kejklíři?“ zeptala se nahlas, aby ji bylo od vedlejšího stolu přes hluk v hostinci slyšet. Začala prsty vybírat nasáklé pečivo, dokud se úplně nerozmočilo, a pomalu si je vkládala do úst.

Sirotek přikývl na souhlas, lehce mu cuklo v koutku. Byla to jen malá křeč, která vzápětí povolila.

»*Já na tobě dobře vidím, že mě cítíš, ještě to neumíš skrývat. Víš, jak takovým, jako jsi ty, říkají?*« poslala Yrina k flétnistovi myšlenku.

Chlapci se rozšířily překvapením oči. Bylo to poprvé, co se mu něco takového přihodilo. Připadal si, jako by k němu domů vtrhl nezvaný host, aniž by se dopředu ohlásil nebo zaklepal.

»*Říkají vám slídiči. A i vy jste považováni v očích lovců za jiné, přede mnou ale můžeš být v klidu, stojím na druhé straně,*« uviděla, že černovlasý mladík už chce něco namítnout a tak k němu vyslala ještě jednu myšlenku. »*Ted' za tebou přijdu a pobavíme se o děvčeti, které odsud včera odešlo. Říkají jí Holka. Vsadím se klidně s tebou, že dobře víš, která to je. Že jsi ji také poznal,*« vybrala z misky poslední kousek rozmoklé střídy, a aniž by sousto kousala, jednoduše jej rychle spolkla. Sebrala korbek svého kvasnicového moku a přesedla si za chlapcem, který se představil jako Sirotek.

Všimla si, že mladý muzikant zatnul čelisti, jakoby mu něco působilo bolest. Předpokládala, že dostal do prstů nebo do lýtka křeč, či jej píchlo u srdce. Pravděpodobně se s *jiným* v takové blízkosti ještě nesetkal.

Slídičovo tělo si zvyká postupně, ale je-li správným způsobem trénováno, dokáže sílu, která se v něm probouzí v blízkosti *jiných*, správně usměřňovat a ještě lépe využít. Tam, kam soustředí svou pozornost a činy, to roste a nese výsledky. A to platí nejen pro *slídiče*.

„Já jsem Yrina,“ představila se.“ Mluvila znatelně tišeji, než když seděla u vedlejšího stolu. „Dokázala bych si představit, že putuješ s kejklíři, hrát rozhodně umíš a tvá flétna je hezkým nástrojem. Připadá mi, jako by ji dělal někdo, kdo má na takové věci šikovné ruce.“

„Ve skutečnosti není moje, já jsem o svou přišel“ mohl se Sirotkovi ve tváři stín smutku. „Ještě není moje,“ dodal.

„Jak to?“ projevila Yrina zvědavost.

„Zatím jsem za ni nezaplátil jednomu z kejklířů, kteří jsou teď ve Vrbinkách,“ vzal foukací nástroj do rukou. Flétna byla vyřezána z tmavého trnkového dřeva, které bylo napuštěno včelím voskem. „A proto jsem tady zůstal, abych si na ni něco vyhrál – vydělal,“ sevřel náustek mezi rty a zatrylkoval několik rychlých tónů.

„Rozumím a myslím si, že tě napadlo Holce sebrat talisman a zkusit jej nabídnout *lovčům*, že?“ změnila najednou přístup a doslova na něj zaútočila. Čekala, že se chlapec stáhne a hned jí všechno prozradí.

Sirotkovy rysy se změnilly, pozorné oko by si všimlo, jak na malý okamžik lehce nadzvednul ret a odhalil světlé zuby. Opoprhoval její představou. „Nepoznal jsem, zda ho vůbec měla a stejně nevím, jestli bych na to měl žaludek. Připadá mi, že se nějak moc vyptáváš,“ ucítil, že svou smělostí možná zašel na tenký led. Ona měla za pasem ostrou sekyru, kdežto on poblíž rukou jen dřevěnou flétnu. Chvilí ticha prolomil otázkou: „A proč ji vlastně hledáš ty?“

„Protože jí chci zachránit život. Mohla bych pomoci i tobě.“

„Jak mi chceš pomoci?“ zeptal se zvědavě Sirotek.

Yrina poznala, že v něm konečně vzbudila zájem. Neměla v úmyslu zbytečně upoutávat pozornost tím, že by se s chlapcem musela hádat a nejspíš mu i pomoci promluvit. Třeba několika bolestivými myšlenkami. „Přispějí ti na tvou flétnu.“

„Kolik?“

„Kolik ti chybí?“ odpověděla mu chytře Yrina.

„Celé dva cinkrláky,“ řekl po pravdě chlapec.

Až teď si všimla jeho drobných pih v obličejí, naklonila se k němu a řekla: „Dám ti jeden cinkrlák, a když se od tebe dozvím něco zajímavého, tak přidám ještě kus zlomeného stříbra.“ Chytře odmítla jeho první nabídku.

Sirotek samozřejmě přikývl, téměř dvě celé mince by mu pomohly vyřešit jeho starosti. Alespoň dočasně, co se týkalo flétny.

„Nemusíš pak hledat lovce, ani trápit žaludek,“ zopakovala jeho slova. *Přesto mi něco říká, že se tu brzy ukážou*, pomyslela si.

„Ukaž mi stříbro a pak ti řeknu, co vím,“ ozval se Sirotek sebejistěji, nabyl pocitu, že se už domluvili.

Yrina položila před chlapce slíbené stříbro a pobídla jej: „Tak spust’.“

„Kdo by se o vás tak postaral, hošánci, kdo jiný než já?“ lehce pohupoval zabalenou skřínkou v plátně na kolenou, jakoby konejšil plačící dítě. To však zůstalo v chalupě. Bylo smutné, že Bezděj vyměnil daleko více času honěním se za penězi, než ten, co strávil s dítětem své ženy. Ve skutečnosti ani nebyl jeho otcem. To však neměnilo nic na věci, že získáváním stříbra mu protékala mezi prsty většina dne a už jen málo se věnoval své manželce a rodině. Pokud vůbec. „Nebojte se, budete držet pěkně pospolu, nikdo vás nebude rozdělovat, má stříbrná rodinko. Nikomu vás nedám, ani ženě ani žádným kejklířům z města za další barevný šátek,“ uklidňoval se muž a kdykoli naklonil truhlici, zvuk šeptajícího stříbra byl pro něj nejčistším zpěvem. Byl posedlý samotnými penězi a už nepřemýšlel, jak by mu a jeho blízkým mohli usnadnit živobyті.

Ale ta posedlost vycházela z nitra Bezeděje, ne z peněz.

Jakmile muž sedící na zápraží zaslechl křičet místního pomatence Jožinka, zvedl hlavu a podíval se jeho směrem. Ten rozhlašoval kolem nějakou další hloupou novinu, kterou zaslechl na cestě mezi Vrbinkami a hostincem Na Půl cesty. *Musíš tolik rvát, jakoby mi nestačilo to, co mám doma*, postěžoval si v duchu Bezděj. Když uslyšel slova, že někoho zabili, zbystřil. Vybavil se mu měšec stříbra, který získal od *lovece* a pomyslel si: *Tak a je o dalšího jiného malého parchanta mň*. Po Bezdějově tváři přeběhl škodolibý výraz, záviděl totiž *jiným* jejich zvláštní schopnosti, které by si ani za své veškeré stříbro nedokázal koupit. I kdyby chtěl.

„Jak povídám,“ zopakoval přiopilý kovář Jožinko, „leží tam ve škarpě u milníku mladý chlap a přísahám, že je to *lovec*!“ hlasitě sděloval novinku ženě, která se zastavila si jej poslechnout.

Bezděj zvedl v údivu obočí a posunul se na lavici vpřed, snad aby lépe slyšel. *Lovec?* zopakoval si v duchu. Pomalu a nejistě se

zvedl a zevnitř truhličky se ozvalo zacinkání, když se přesypalo několik mincí. Mezi nimi byly i cinkráky, kterými zaplatil, teď už mrtvý *lovec*. Bezděj udělal několik nejistých kroků a promluvil šeptem: „Jak ho ten malý parchant, mohl dostat?“ Poškrábal se za uchem a rozmýšlel, co udělat. Najednou se mu v hlavě zrodil nápad, zvedl se a vyrazil rázným krokem ke stáji.

Yrina mířila ke dveřím a přemýšlela, co se vlastně od Sirotky dozvěděla. To že Holka je rudé barvy vlasů, štíhlého těla a pihovaté tváře nebylo to nejdůležitější. Daleko zajímavější bylo, že si chlapec s flétnou všimnul, jak se rusovlasá dívka nápadněji bavila s jedním z hostů. S mužem, kterého Sirotek dobře popsal. Nebylo by na tom nic zvláštního, vždyť děvče obsluhovalo spoustu hostů, ale ten muž na ni upřeně hleděl a dokonce ji pozval zasednout s ním ke stolu. Prý více mlčeli, než mluvili, ale v jejich tvářích bylo znát, že si toho pověděli daleko více.

„Hej krasotinko,“ zaslechla Yrina chraptavý hlas, jen co se vzdálila od dveří. Jeden z několika mužů opřených o stěnu hostince ji vyrušil z přemýšlení.

Ze zadu se vzápětí ozval bujarý smích společníků opilcovy hlasu, který chtěl zaujmout Yrininu pozornost. „Možná je hezká, ale také aj hluchá,“ znovu promluvil na ozbrojenou ženu, pak zachroptěl a vyplivl na zem slinu dohněda zbarvenou žlutolistem, který žvýkal.

Ozval se skřípot šterku pod houpavým krokem přáteli povzbuzovaného muže.

Yrina zhodnotila situaci. Ke stáji, kde čekal její kůň, to bylo nejméně čtyřicet, možná padesát kroků. Mále děvče, na jejíž jméno si nemohla právě vzpomenout, nikde neviděla. Jediná povzbuzující věc byla, že nepršelo a slyšela za zády jen jediný pár kroků.

Prozatím.

Opilý hlas měl do očí naraženou koženou čapku. V přihlouplém úsměvu dal najevo, že mu chybělo několik zubů a většina těch, co ještě zbyla na svém místě, měla hnědou barvu, jak často žvýkal žlutolist. Stejně jako většina mužů za ním byl oblečen

v pevných plátěných nohavicích a pod prošívaným cestovním kabátcem se mu leskla zpotená chlupatá hrud', kterou nedokázala zakrýt snad v životě praná spodní tunika. „No vidíš, že nejseš tak hloupá. Hluchá.“ S úsměvem znovu promluvil na Yrinu a v očekávání dalšího povzbuzení od svých kumpánů lehce natočil ucho směrem k hostinci.

»*Nejsem hloupá, a proto ti dobře radím, aby ses vrátil zpět a objednal si něco, po čem se ti bude příjemně spát. Jsi ospalý,*« poslala k němu Yrina jednu z přinucujících myšlenek. Doufala, že to zabere.

Za Opilým hlasem postávali další tři chlapi a bavili se nad tímto skromným divadlem o dvou účinkujících.

„Cos to říkala?“ zeptal se opilec, a když k ní vykročil, zaklesnul si palce za opasek, aby tak zvýraznil své mužství. „Že chceš semnou spát?“ přiopile se usmál, nerozeznal, zda něco slyšel nebo se mu slova ženy ozvala pouze v hlavě.

Yrina si všimla širokého sekáče u jeho boku, bylo jí jasné, že jeho majitel umí svou zbraň používat. *Myšlenky na opilé huby nikdy moc nezabíraly*, připomněla si v duchu.

Snad nejmladší ze skupiny, ještě holobrádek, opírající se o hranici naskládanou ke stěně stavení se hlasitě rozesmál, až mu přeskočil hlas. Opřel se dlaní o rameno kamaráda a smíchy se na sebe šklebili, oba byli zvědaví, co se bude dít dál.

Když se Opilý hlas přibližoval a dělilo je jen několik kroků, že Yrina mohla rozeznat i šedivé vousy v jeho neholeném tmavém strništi, přiložila pro výstrahu dlaň k sekyře za pasem. *Ještě se kousek přiblížíš a vytluču ti topůrkem tu tvou hnědou tlamu*, nespustila z opilce oči.

Ještě dva kroky, Yrina povytáhla za hlavici zbraň a chystala se udeřit v širokém oblouku.

„Chlapi, neokouňte tu a pojd'te dovnitř! Šéf pro nás něco má...“ poručil dobře stavěný muž z právě otevřených dveří. „Hej Tlube!“ zavolal směrem k Yrině na chlapa s hnědými zuby. „Děje se

tam něco?“ zeptal se a rozhodně nevypadal na to, že by si musel jít pro svou odpověď za opilý mužem.

TLub se otočil a rozevřel rty jako hladové nemluvně poblíž matčina prsu. Ve změti svých opilých myšlenek hledal rozumnou odpověď, aby alespoň něco řekl: „Já jsem si...“

„Spletl si mě s děvkou, co vám dělá společnost uvnitř,“ promluvila sebejistě Yrina a lehce se uvolnila. Pravici spustila od ostří sekery k boku. „Může ti pak poděkovat, že jsi mu pomohl ušetřit... Přišlo by jej to hodně drazé!“ ukončila rozhovor a odcházela obloukem pryč natočena tak, aby na všechny muže stále viděla. *Ušetřit rozbitou hubu a možná i život*, dořekla si v duchu.

Zkoušel si vybavit, zda svou truhlici dobře ukryl. *Ano, dal jsem ji úplně dozadu za trám, pěkně jsem ji přikryl senem. Doufám, že nejde vidět, snad ne*, nedokázal si Bezděj přesně rozpomenout. Svíral ho divný pocit, zda se nemá vrátit. Podivné lechtání v břiše a jeho lakomost mu našeptávaly ihned se otočit. Připomněla mu, že stříbro neměl vůbec opouštět a nechávat jej bez dohledu. Muž stiskl pevně otěže a hřbetem ruky si protřel svůj pěstěný knír. Povolil si kabát u krku a rozhrnul si rozparek košile.

Blížil se k milníku, kde nedávno udělal obchod s *lovcem*. *A pokud je ten chlap doopravdy vzhůru nohama a leží tam studený, tak... zajedu do města a najdu jiného, který mi za popis toho děcka znovu zaplatí*, Bezděj sprádal svůj plán. Postavil se ve třmenech a zastínil si oči. Už viděl milník a tak pobídl koně do klusu.

V dáli na cestě postával osedlaný kůň černý jako pepř. Zvedl svou ušlechtilou hlavu, roztáhl nozdry a natočil uši směrem, odkud se blížil jeho druh hnědé barvy s lidskou ženou v sedle. Poslušnost mu však kázala čekat na svého majitele, který byl přikrčen mezi hustými trsy trávy, kde něco hledal. Bylo vidět jen jeho hlavu a část ramen v okamžiku, když se na chvíli v kleči napřímil nad mrtvým tělem a utřel si rukávem zpoceně čelo.

Yrině připadalo, že se muž zastavil, aby ulevil svým střevům. Ale když vstal, protáhl si záda a znovu se předklonil, bylo jí jasné, že něco hledá. Netrvalo dlouho a vracel se ke zvířeti, aby se vyhoupl do sedla. Do obličejce mu neviděla, rozeznala jen tmavý vous a kožený jezdecký kabát, který o muži vypovídal, že na koni jezdí často. Pak pobídl zvíře ke kroku jejím směrem a konečně si jí také všiml. Na jezdcově mokrém čele se leskly kapičky potu. Buď jej něco znervózňovalo, nebo byl nemocen.

Neviděla jsem tě někde? ptala se v duchu Yrina. Byl jí povědomý, ale nedokázala si jej prozatím nikam zařadit. Podle jeho oblečení usuzovala, že to nebyl sedlák. *I prostý člověk oblečen do krásného šatu, může být rázem bohatým měšťanem*, pomyslela si žena. *Ale jen do té doby, než promluví nebo mi dá možnost nahlédnout, co se takovému člověku honí hlavou.*

Podstata bohatství začíná myšlenkou, vzpomněla si na poutníková slova a pohládila malou vypouklinu svého kabátce, kde si v kapse schovala duběnku.

Bezděj ji poznal a ucítil, jak se mu zježily chlupy na zátylku. Neměl pochyb, kdo nebo spíše co ta žena je.

Zvířata zkracovala vzdálenost mezi jezdcí volným krokem. Sedla a kožené řemeny vrzaly a podkovaná kopyta v pravidelném rytmu tlumeně dopadala na povrch cesty.

Slunce se opět schovalo za mraky a Yrina už byla dostatečně blízko, aby si mohla lépe prohlédnout jezdcovu tvář. Silný nos, pod kterým se honosil dlouhý knír a masitá ústa. Pohled muže byl tvrdý a bylo z něj cítit, že člověk, který se za nimi skrýval, rád poroučí. *Už si na tebe vzpomínám, zahlédla jsem tě ve městě*, uvědomila si. Zadívala se na něj a zároveň k němu vyslala pátravou myšlenku.

Jezdec se napřímil v sedle a pokynul ženě mlčky na pozdrav. Nozdry se mu rozšířily a celé jeho tělo bylo v pohotovosti. Všechny barvy byly najednou jasnější a zvuky hlasitější. Po kořenu nosu mu sklouzla kapička potu a jakousi záhadnou silou se chvíli pohupovala na jeho špičce. Když Bězděj vydechl, uvolnila se a dopadla na zem. Nervózně se ošil a doufal, že se *jiná* na nic nezeptá.

Obyčejný člověk je jediným pánem svých vlastních myšlenek a je jen na něm zda povolí stavidla volnosti a nechá je rozvířít jako rozbouřenou řeku. Ztrácet kontrolu nad vlastními myšlenkami je jako svěřit směr své cesty rozmaru jankovitého oře. Mnoho lidí se nechává druhými ovládat, tím že si neustále přehrávají jejich zhoubná slova, která si odnesli ze společné řeči. Pak neustálým přemýšlením a hrabáním se v tom, co jim druhý řekl, ztrácí kontrolu nad svými myšlenkami a taky i sami nad sebou. Protože počátek všeho začíná myšlenkou. A právě to chtěla Yrina provést, rozbouřit mysl známého muže.

Výhodou telepatie bylo, že to vše probíhalo daleko rychleji.

»Dě-Pé si z tebe udělal čokla, který mu za stříbrnou kost hlásí jakéhokoli jiného, to je smutná pravda, že? «

Bezděj ucítil, jak se mu něco chce vedrat do hlavy. Přicházelo to od ženy na druhém koni a už neměl sebemenších pochyb, že je jiná. Zachytil několik slov o Dě-Pé a poslušnému psu, která se dostala do jeho mysli. *Poznala mě*, uvědomil si, zle se ušklíbl. V grimase ukázal zuby a křikl: „Jdi do prdele, ty svině, mě nedostaneš!“ Kopl patami zvíře do slabin, až zlostně zafrkalo a vyrazilo vpřed.

Podářilo se, usmála se Yrina. Pobídla klisnu, aby stíhala *slídiče*. Cítila, jak se pod ní vzpíná ohromné koňské tělo, které se hnalo vpřed. Rychleji a rychleji. Kopyta vykusovala z rozmoklé cesty kusy bahna a z kaluží tříštila vodu do všech stran.

Doháněla jej.

Muž se otočil, a když si uvědomil blížící se jezdce, zuřivě pobídl své zvíře ještě k rychlejšímu trysku. Kůň zaprotestoval a bolestivě vydechl. Poulil oči plné strachu, jako by běžel před ohnivou bouří.

Jezdceva záda se s každým skokem její klisny přibližovala a zvětšovala. *Po cestě nemáš šanci mé kobylice ujet*, povzbuzovala se v duchu Yrina. *Vím, že za chvíli svého koně strhneš stranou a budeš se snažit ztratit mezi remízky, anebo až v lese.*

Znovu se ohlédl. *Jiná* se přibližovala každou chvílí. Bezdějův černý kůň měl u pysků pěnu a ztrácel na tempu. Naznačil zvířeti otěžemi, že změni směr doleva a pak silněji popotáhl levou rukou, až udidlo v koňské hubě zazvonilo. Strhl zvíře na stranu za ohybem cesty a na chvíli se ztratil z očí své pronásledovatelky. Do obličejce jej řezavě švihlo několik větví, jak prosvištěli remízkem, což ještě více umocnilo jeho vztek. Odplivl slinu a s ní i několik nadávek plných nenávisti.

Bezděj se rozhlédl a poručil zvířeti, aby zpomalilo. „Možná ti neuvedu, ty děvko, ale pokud mě chceš dostat, budeš muset jít sem za mnou,“ promluvil k sobě potichu a vypočítavě se usmál. Seskočil ze sedla a vzal koně za ohlávku.

Mimo cestu rostlo v travnatém poli mnoho keřů, remízků a spousta ostrůvků tvořených skupinkami stromů prorostlých maliníkem. *Slidič* Bezděj stál na místě a tišil dlaní svého oře po jeho tmavém krku. Čekal.

Yrina se téměř zastavila v místech, kde pronásledovaný jezdec uhnul z vyježděné cesty. Postavila se v sedle a sledovala obzor, zda jej nespattří uhánět k lesu, jak předpokládala. Chvíli čekala v naději, že se *slidič* na svém koni mihne mezi mnoha remízky a shluky houští a keřů prorostlých šlahouny divokého břechťanu. Když jej nespattřila, nasucho polkla. Pročísala si vlasy a promluvila ke své kobyle: „Převezl nás, co?“

Klisna natočila uši k hlasu jezdkyně a zahrábla předním kopytem na důkaz, že ji slyší. Mrskala ocasem ve snaze odehnat dotěrné mouchy a ovády, kteří ucítili pach koňského zpěněného těla.

„Jdeme za ním,“ promluvila ke kobyle a pobídla ji ke kroku. „Nejspíš nás tam bude čekat.“

Na zádech a zejména mezi lopatkami cítil, jak se mu k tělu lepila zpocená košile, která se každým okamžikem více a více podobala mokrému studenému hadru. Bezděj se zavrtěl v ramenou a prudce zamrkal, když se mu kapka potu dostala do oka.

Stál tiše, jak jen to šlo, a trpělivě naslouchal.

Utřel si rukávem mokré čelo, promnul si oči ukazovákem a palcem. Byl napnutý jako tětíva luku a každá chvíle, kterou nečinně vyčkával, ho činila nervóznějším a roztěkanějším. Navíc se mu opakovaně vracela vzpomínka na poslední hádku s manželkou. Jedna z Bezdějových myšlenek se mu snažila vmluvit, že zašel daleko. Muž ihned nesouhlasně zavrtěl hlavou a prudce vydechl. Stiskl otěže, aby se soustředil na teď, ne, to co se stalo dopoledne. *Ser na ni, večer ji to vysvětlíš a omluvíš se jí po svém*, hovořil k Bezdějovi jeho silnější hlas.

Opět se ozval známý pocit, *slidič* rozeznal mravenčení v zátylku a vzápětí něco zaslechl. Bylo to jen tlumené kovové cinknutí za jeho zády, za shlukem keřů, kde se ukrýval a čekal. Jednalo se o přesně takový zvuk, který tu a tam vydá část koňského postroje, když si jezdec v rukou přendá otěže.

Přikryl dlaní vlastnímu zvířeti nozdry, aby ztišil jeho dech. A tu ji mezi větvořím a listy spatřil. Jela pomalu a rozhlížela se do stran. Bezděje si však nevšimla.

Byla od něj vzdálena deset rychlých kroků a *slidič* její blízkost vnímal čím dál tím víc. Roztáhly se mu nozdry a rozšířily zorničky. Svědění na zátylku ještě zesílilo, až se celý zachvěl. Hrud' se Bezdějovi zdvíhala jako plece černého koně, který před chvílí pádil tryskem stíhán *jinou*. Muži na krku vystoupily žíly a stále silněji vnímal ve svém těle to ohromné napětí, co muselo každou chvílí ven.

Vyrazil z úkrytu.

Stačily čtyři skoky, aby překonal víc než polovinu vzdálenosti, ale to už jeho pohyb zaznamenala žena na koni.

Další dva skoky a byl téměř u ní. Chystal se odrazit a strhnout jezdkyňu ze sedla, která sahala k toporu sekyry za pasem.

Bezděj udělal poslední krok a skočil. Narazil do Yriny jako buchar na kovadlinu. Doslova ji vyhodil ze sedla, jako by snad nevážila více než malá holčička. Sám také přeletěl přes koňský hřbet a snažil se dopadnout tak, aby dokázal mladou ženu rychle dorazit.

Podářilo se mu sbalit do neúplného kotoulu a v příštím okamžiku už stál opět na nohou.

Sekera ležela opuštěně mezi nimi jako sirotek, zanechaný na okraji cesty.

Uvnitř hlavy jí zvonilo a těžce kašlala, když lapala po dechu. Odneslo to levé rameno a bok, ze kterého se ozývala bolest. Měla pocit, že ji kopl vlastní klisna, ta se však lekla a odběhla dávno pryč. Yrině v zubech skřípal písek. Když se snažila postavit, sáhla si naučeně k boku, ale sekyru tam nenašla. Tu ji spatřila několik kroků ležet na místě mezi ní a *slídičem*.

V jeho očích si všimla stínu zaváhání a tak k Bezdějovi rychle vyslala vnučující myšlenku: *»Dívej, jak se ti třesou kolena, ty se bojíš?«*

Mužem proběhl pocit nevolnosti a slabosti. Podíval se k zemi, jeho nohy však byly v pořádku. Přestože síla a sebejistota byla zpět, *jiná* využila okamžiku a už byla téměř u zbraně na území nikoho. Bezstarostně se zazubil, sáhnul pravou rukou ke svým bedrům. Prsty se dotkly koženého pouzdra a vysvobodily čepel hrůzu nahánějícího nože, který se matně zaleskl ve světle dne. „Chceš si hrát? Na mě ty tvé srandičky neplatí!“ vyrazil vpřed jako divoký kanec právě vyplašený z houštin.

Známé topůrko sekyry už Yrina svírala v levé dlani. Vstávala z podřepu a byla si vědoma, že má jediný pokus.

Ještě dva kroky a byl u ní.

Pravačkou sáhla ke skryté pochvě na lýtku a třemi prsty uchopila malou vrhací čepel. Nezbyl však už čas zamířit.

Bezděj zařval bolestí, která vystřelila z jeho pravého stehna, a naslepo sekl po ženě nožem. Čepel se mihla neškodně vzduchem, jak se Yrina prosmekla pod jeho paží. Rána pěstí, která následovala tmavý stín ostří, však našla svůj cíl. Srazila Yrinu k zemi a donutila ji, se odkulit z Bezdějova dosahu.

Slídič bolestivě došlápl, sjel volnou dlani k ráně, ze které se pokoušel vytáhnout zaseknutou čepel kluzkou horkou krví. Sykl a se vztekem v očích zahodil tu věc pryč.

„Kde je?“ zeptala se Yrina s bolestivou grimasou ve tváři. Snažila se rozhybat naražené rameno paže, ve které svírala svou jedinou zbraň. V prstech ztrácela cit, jak se jí třes a brnění rozlévalo od ramene až ke konečkům prstů.

„Už někde hnije a tvoje zdechlina ji bude brzy následovat,“ provedl výpad směrem k Yrině a udeřil.

Přestože slídičův útok nebyl příliš rychlý a Yrina stihla zareagovat, ukročila půlkrok stranou, ucítila škrábnutí přes levou paži. Sama také sekla po nepříteli, ale ostří její sekyry jen prořízlo slídičův kabát a navíc jí s úderem vypadla zbraň ze znečitlivělé ruky.

Bezděj *jinou* strhl k zemi a chystal se ji zakleknout. Yrinin odpor proti jeho vyburcované síle nebyl ničím, co by jej zastavilo. Možná jen na chvíli zdrželo.

Pomalou přibližoval tmavou čepel blíž a blíž k jejímu krku. Ženské paže se chvěly a stejně tak i obličej, který zošklivila maska bolesti a touhy přežít. Zbývalo jen pár okamžiků, po které *jiná* dokázala s odporem vzdorovat proti síle muže, naklánějícího se nad ní.

Její levá paže souboj vzdala.

Ozval se obrovský řev a nůž se zabodl do poloviny svého ostří do vlhké tmavé pudy. Yrininy prsty vražené do otevřené rány na stehně, doháněly Bezděje k šílenství, stejně tak, jako by mu k holé kůži přiložili rozžhavené železo.

Yrina jej ze sebe strhla stranou, sáhla po malé dýce u *slídičova* pasu a zabodla mu ji až po rukojeť mezi žebra.

Muž bolestivě zachrčel, svalil se na záda a snažil se vytáhnout dýku z rány. Nedařilo se mu uchopit krví kluzkou rukojeť, jeho prsty po ní sklouzávaly jako po úhořím těle.

„Kde je Holka?“, ptala se nahlas Yrina a svírala jej za klopky kabátu. „Kde je?!“

K Bezdějovi její slova však přicházela jen jako rozostřená ozvěna, která nedokázala přehlušit tok vlastních myšlenek. Viděl truhlici schovanou za trámem. Zakrytou senem, aby ji nikdo neobjevil, protože cinkrláky byly pro něj vždy tím nejdůležitějším.

Teď, když z něj vyprchávaly poslední doušky dechu, však porozuměl slovům, kterým dříve nevěřil: *Že peníze nejsou to nejdůležitější v životě, přestože snad se vším podstatným souvisí.* Uvědomil si, že celý život se jen hnál za stříbrem, které jen hromadil v truhlici, aniž by mu bylo sluhou, panošem na cestě k dosažení spokojeného a svobodného života. Upínal se ke stříbru, jako ke svému hlavnímu poslání, přičemž to podstatné mu dávno proklouzlo mezi prsty, stejně jako dýka trčí mezi jeho žebry.

Bezděj vydechl naposledy.

*Peníze nejsou to nejdůležitější na světě, ale zdá se, že se vším
podstatným souvisí.*

(Robert Kiyosaki)

Nejznámější kniha od R. Kiyosakiho je „Bohatý táta, chudý táta“, najdete v ní mnoho odlišných pohledů na věc – svět peněz, podány v jednoduchém jasně vysvětlujícím jazyce. Kniha se stala světovým bestsellerem.